

RETTEENS DOM (Fjerde Afdeling)

17. maj 1995 *

I sag T-10/94,

Achim Kratz, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Ter-
vuren (Belgien), ved advokat Nicolas Lhoëst, Bruxelles, og med valgt adresse i
Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Joseph
Griesmar, som befuldmægtiget, og, under den mundtlige forhandling, ved ledende
juridisk konsulent Gianluigi Valesia, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i
Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-
Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 3. maj
1993 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i stil-
lingen som chef for den administrative enhed »Sundhed — AIDS-bekæmpelse«,

har

* Processprog: fransk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Schintgen og P. Lindh,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. marts 1995,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

- 1 Den 21. januar 1993 blev der ved en meddelelse om en ledig stilling opslået en mellemlederstilling ledig som chef for den administrative enhed »Sundhed — kræftbekæmpelse« (herefter benævnt »stillingsopslaget«). Den 28. januar 1993 blev stillingsopslaget ændret, således at »kræft« blev erstattet af »AIDS«. Stillingsopslaget indeholdt kun følgende angivelse for så vidt angår stillingsbeskrivelsen: »KOM/003/93 A3/A4/A5 VIII.8 BRU Chef for den administrative enhed 'sundhed — [AIDS]-bekæmpelse', der skal lede og samordne aktiviteterne«. Inden selve stillingsopslaget var der trykt følgende standardangivelse:

»I overensstemmelse med den fremgangsmåde for besættelse af ledige stillinger, der blev offentliggjort i 'Meddelelser fra Administrationen' nr. 556 af 18.4.1988 og 'Meddelelser fra Administrationen' nr. 578 af 5.12.1988, gælder følgende:

Ansøgerne skal mindst opfylde nedennævnte krav for at kunne komme i betragtning i form af en forflyttelse/forfremmelse:

- tilhøre den samme kategori/tjenestegruppe/stillingsgruppe som den i stillingsopslaget angivne (forflyttelse)
- tilhøre stillingsgruppen under den i stillingsopslaget angivne (forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45)
- være i besiddelse af kundskaber og erfaring/evner, der er relevante for udførelsen af de pågældende opgaver
- for så vidt angår stillinger, der kræver særlige kvalifikationer: være i besiddelse af indgående kundskaber og erfaring inden for/der er relevante for det pågældende arbejdsområde.«

2 Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse A3, indgav ansøgning til stillingen, der også blev søgt af en anden tjenestemand i lønklasse A3, to tjenestemænd i lønklasse A5 og en tjenestemand i lønklasse A6.

3 Den 18. marts 1993 afgav Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter benævnt »udvalget«) en udtalelse, der indeholdt fire afsnit. I afsnit 1 tog udvalget til efterretning, at »der er indkommet fem ansøgninger på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), nærmere bestemt ...«. Det anførtes herefter, at »udvalget har foretaget en bedømmelse af ansøgningerne fra hver af de ansøgere, der har givet sig til kende på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), og gennemgået deres personlige aktmapper«. I afsnit 2 hed det, at »udvalget har hørt vicegeneral-direktør for udviklingsspørgsmål P. Pooley under sit møde den 18. marts 1993. Pooley oplyste, at stillingen burde indplaceres i lønklasse A5/A4, og mindede under henvisning til stillingsopslaget om de kvalifikationer, som den pågældende skulle være i besiddelse af«. I afsnit 3 hed det: »Udvalget drøftede i første række spørgsmålet om, hvilken lønklasse stillingen burde indplaceres i, under hensynta-

gen til den betydning, som den pågældende administrative enhed konkret må tillægges i betragtning af dens arbejdsopgaver og størrelse, og udvalget konkluderede, at stillingen burde indplaceres i lønklasse A5/A4.« Endelig hed det i afsnit 4: »I overensstemmelse med denne opfattelse foretog udvalget en bedømmelse af D. Dellicour's og D. Sweet's ansøgninger og nåede frem til den konklusion, at Dellicour's ansøgning vil kunne tages i betragtning.«

4 Ved skrivelse af 24. marts 1993 meddelte udvalgets sekretær sagsøgeren følgende:

»Efter offentliggørelsen af stillingsopslag KOM/003/93 vedrørende stillingen som chef for en administrativ enhed er der blevet indgivet fem ansøgninger på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a).

Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser har under sit møde den 18. marts 1993 drøftet spørgsmålet om stillingens indplacering og spørgsmålet om, hvilke kvalifikationer der bør forlanges af den, stillingen skal besættes med. Udvalget foretog herefter en bedømmelse af samtlige ansøgninger og hørte vicegeneraldirektør for udviklingsspørgsmål P. Pooley.

Udvalget nåede herefter frem til følgende konklusion:

— Hvad angår spørgsmålet om indplacering i lønklasse af stillingen som chef for den administrative enhed 'Sundhed — AIDS-bekæmpelse' bør denne stilling indplaceres i lønklasse A5/A4.

— Deres ansøgning kunne derfor ikke i denne forbindelse tages i betragtning.«

5 Ved afgørelse af 27. april 1993 udnævnte ansættelsesmyndigheden i form af en forflyttelse D. Dellicour i stillingen som chef for den administrative enhed »Sundhed — AIDS-bekæmpelse«.

- 6 Ved en notits af 3. maj 1993 blev det meddelt sagsøgeren, at »ansættelsesmyndigheden ikke har kunnet imødekomme Deres ansøgning om at blive udnævnt i den pågældende stilling«.
- 7 Den 18. maj 1993 indgav sagsøgeren en klage, hvori han for det første »[forlangte] en ophævelse af afgørelsen af 24.3.1993 fra Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser og af ansættelsesmyndighedens afgørelse om udnævnelse af 3.5.1993, for så vidt min ansøgning herved ikke blev imødekommet«, idet han »endvidere [forlangte] en ophævelse af enhver afgørelse om udnævnelse af en tjenestemand, som ansættelsesmyndigheden eller Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser har truffet efter stillingsopslag KOM/003/93 af 21.1.1993 vedrørende den omtvistede stilling«, samt, »at min ansøgning på ny bliver taget i betragtning i forbindelse med den omtvistede stilling på grundlag af de i stillingsopslag KOM/003/93 af 21.1.1993 fastlagte kriterier«. Til støtte for sin klage gjorde sagsøgeren gældende, at udvalget savnede kompetence til træffe en afgørelse om manglende imødekommelse af hans ansøgning, idet udvalget efter sin karakter er et organ, der skal afgive udtalelser, og at udvalget retsstridigt havde ændret de i henhold til stillingsopslaget oprindeligt krævede kvalifikationer i form af, at ansøgninger fra tjenestemænd i lønklasse A3 ikke kunne tages i betragtning, da stillingen burde indplaceres i lønklasse A4 eller A5.
- 8 Ved skrivelse registreret i Kommissionen den 26. maj 1993 meddelte sagsøgeren ansættelsesmyndigheden, »at der er grund til i faktisk og retlig henseende at fremhæve, at min klage er rettet mod ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3.5.1993, for så vidt denne er truffet på grundlag af den retsstridige afgørelse af 24. marts 1993 fra Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser«.
- 9 Ved notits af 5. august 1993 registreret i Kommissionen den 9. august 1993, hvis formål var »at underbygge og uddybe den den 26.5.1993 indgivne klage«, præciserede sagsøgeren genstanden for sin klage, idet han opfordrede ansættelsesmyndigheden til »at ophæve afgørelsen om ikke at imødekomme min ansøgning om at blive udnævnt i den ved stillingsopslag KOM/003/93 opslåede ledige stilling som

chef for den administrative enhed 'Sundhed — AIDS-bekæmpelse' og enhver i forhold hertil efterfølgende og/eller dermed forbundet afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden, at ophæve Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988 om en ny fremgangsmåde ved besættelse af mellemliderstillinger, og at omgøre proceduren med henblik på besættelse af den ved stillingsopslag nr. 3, KOM/003/93, af 21.1.1993 opslåede ledige stilling«. Til støtte herfor anførte sagsøgeren en række argumenter, der i det væsentlige er identiske med dem, han har fremsat til støtte for sine påstande i denne sag.

- 10 Den 15. oktober 1993 afviste Kommissionen sagsøgerens klage af 18. maj 1993. Sagsøgeren fik meddelelse om denne afgørelse ved skrivelse af 25. oktober 1993, som han den 28. oktober 1993 anerkendte modtagelsen af.
- 11 Ved skrivelse af 28. oktober 1993 anmodede sagsøgerens advokat Kommissionen om at tage stilling til de argumenter, sagsøgeren havde fremsat i sin notits af 5. august 1993.
- 12 Ved skrivelse af 13. december 1993 meddelte Kommissionen som svar herpå, at notitsen af 5. august 1993 måtte anses for en ny klage, idet der ved notitsen blev fremsat nye argumenter. Kommissionen fandt, at sagsøgerens henvendelse for så vidt var fremkommet for sent, hvorfor den meddelte, at det var uforholdsmæssigt for den at tage stilling til de pågældende nye argumenter.
- 13 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 18. januar 1994 har sagsøgeren herefter anlagt denne sag. På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i det offentlige retsmøde den 15. marts 1995, hvorunder der endvidere blev afgivet mundtlige indlæg i sag T-16/94.

Parternes påstande

¹⁴ Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold,

nærmere bestemt således:

- Annullation af Kommissionens afgørelse om at indplacere den ved stillingsopslag KOM/003/93 opslåede ledige stilling som chef for den administrative enhed »Sundhed — AIDS-bekæmpelse« i lønklasse A5 og af enhver af Kommissionen på grundlag af denne afgørelse truffet afgørelse, herunder navnlig den udtrykkelige afgørelse af 3. maj 1993 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i den nævnte stilling, samt, om nødvendigt, af Kommissionens udtrykkelige afgørelse af 15. oktober 1993 om afvisning af sagsøgerens klage og af den udtrykkelige afgørelse fra Kommissionen, som blev meddelt sagsøgerens advokat den 13. december, og hvorefter det i sagsøgerens uddybende notits anførte ikke kunne tages i betragtning.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning, eller i hvert fald frifindelse.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter de herom gældende regler.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 15 Kommissionen har i første række gjort gældende, at sagen må afvises, idet sagsøgeren ikke under den administrative procedure har anfægtet afgørelsen om at indplacere den pågældende stilling i lønklasse A5 eller A4. Sagsøgeren anfægtede således alene afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning, men ikke afgørelsen om stillingens indplacering i lønklasse. Følgelig er genstanden for de ved Retten nedlagte påstande ikke den samme som i forbindelse med klagen, hvorfor påstandene ikke kan realitetsbehandles (Domstolens dom af 14.3.1989, sag 133/89, Del Amo Martinez mod Parlamentet, Sml. s. 689).
- 16 Kommissionen har herefter gjort gældende, at da sagsøgeren ikke kan anfægte afgørelsen om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skulle indplaceres i, sår han søgsmålsinteresse for så vidt angår en påstand om annullation af afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning og af de efterfølgende afgørelser, idet sagsøgerens lønklasse er en højere lønklasse end den, stillingen skulle indplaceres i.
- 17 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at det fremgår af hans klage af 18. maj 1993, af hans notits af 25. maj 1993 og af hans notits af 5. august 1993, at han utvivlsomt anfægtede udvalgets afgørelse, hvorefter den omtvistede stilling skulle indplaceres i lønklasse A5, samt ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. maj 1993, for så vidt udvalgets opfattelse herved blev fulgt.
- 18 Sagsøgeren anfører på dette grundlag, at ansættelsesmyndigheden måtte indse, at han ville anfægte Kommissionens afgørelse om at indplacere den omtvistede stilling i lønklasse A5, som er snævert forbundet med og dermed har sammenhæng

med den udtrykkelige afgørelse om ikke at imødekomme hans ansøgning, og at sagen derfor i det hele må antages til realitetsbehandling, idet det af Kommissionen anførte til støtte for sagens afvisning for så vidt angår andet og tredje led af sagsøgerens påstande forudsætter, at det første led af påstandene må afvises fra realitetsbehandling.

Rettens bemærkninger

- 19 Det bemærkes, at Kommissionen, efter at sagen er blevet anlagt, ikke længere bestrider, at sagsøgerens notits af 5. august 1993 som uddybende klage kan tages i betragtning. Dette ville da også savne grundlag, når henses til, at Kommissionen hverken har fremlagt dokumentation med hensyn til det tidspunkt, på hvilket sagsøgerne modtog notitsen af 3. maj 1993, hvorved han blev meddelt den anfægtede afgørelse, eller vedrørende det tidspunkt, på hvilket sagsøgeren fik kendskab til denne afgørelse.
- 20 Følgelig kan samtlige sagsøgerens tre klager tages i betragtning, således at de må anses for en enkelt klage. Denne klage er rettet mod afgørelsen af 3. maj 1993, hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke kunne imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i den pågældende stilling.
- 21 Det bemærkes herved, at denne afgørelse fremstår som en enkelt afgørelse, og at dens indhold — således som det i øvrigt fremgår af et andet dokument, nemlig udvalgets sekretærs skrivelse af 24. marts 1993 — alene er begrundet i, at sagsøgeren er indplaceret i lønklasse A3, mens der var blevet truffet bestemmelse om, at den ledige stilling skulle indplaceres i lønklasse A4 eller A5.
- 22 Det fremgår af sagsøgerens klage af 18. maj 1993, at sagsøgeren herved utvivlsomt anfægtede afgørelsen om at indplacere den pågældende stilling i lønklasse A4 eller

A5, som var det eneste grundlag for afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning (jf. afsnit III, punkt 2, i klagen).

- 23 Under disse omstændigheder kan Kommissionen ikke med føje gøre gældende, at sagsøgeren burde have rettet sin klage mod såvel afgørelsen om at indplacere den pågældende stilling i lønklasse A4 eller A5 som mod afgørelsen om ikke at imødekomme hans ansøgning.
- 24 Følgelig må det lægges til grund, at Kommissionen ikke kunne misforstå genstanden for sagsøgerens klage og være i tvivl om, at sagsøgeren herved anfægtede afgørelsen om at indplacere den pågældende stilling i lønklasse A4 eller A5, og at den administrative procedure dermed kunne forløbe forskriftsmæssigt. Dette støttes af, at Kommissionen i sit svar af 25. oktober 1993 på sagsøgerens klage bestred, at sagsøgeren i klagen kunne anfægte afgørelsen om stillingens indplacering, med den begrundelse, at denne ikke var bebyrdende for sagsøgeren og ikke umiddelbart berørte hans retsstilling.
- 25 Det følger heraf, at det første led af sagsøgerens påstande må antages til realitetsbehandling. Da formalitetsindsigelsen for så vidt angår det andet og det tredje led af påstandene udelukkende som grundlag har, at det første led af påstandene må afvises fra realitetsbehandling, må sagen i det hele antages til realitetsbehandling.
- 26 Endelig bemærkes, at det savner grundlag for Kommissionen at henvise til Rettens dom af 1. juni 1994 (sag T-4/93, André mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 471, præmis 25) som begrundelse for, at klagen og søgsmålet kun som genstand har kunnet have en tilbagekaldelse og ophævelse af de med afgørelsen om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning forbundne og i forhold hertil efterfølgende afgørelser. En henvisning til forbundne eller efterfølgende afgørelser må således

vrderes på grundlag af den sammenhæng, som henvisningen er et led i. I modsætning til, hvad der var tilfældet i sagen André mod Kommissionen, fremgår det her ved af den sammenhæng, i hvilken der henvistes til afgørelser af denne art, at denne var tilstrækkeligt præcis, idet den angik afgørelsen om den ledige stillings indplacering i lønklasse og afgørelsen om at udnævne D. Dellicour i stillingen.

Realiteten

Sammenfatning af parternes anbringender og argumenter

- 27 Sagsøgeren har fremsat seks anbringender til støtte for sine påstande. Ved det første anbringende gør sagsøgeren gældende, at stillingsopslaget er retsstridigt, idet det ikke opfylder de krav til nøjagtighed, der ifølge Domstolens og Rettens praksis er en forudsætning. Ved det andet anbringende gør sagsøgeren gældende, at der er handlet i strid med stillingsopslaget derved, at det var en følge af ansættelsesmyndighedens afgørelse om at indplacere den pågældende stilling i lønklasse A5 eller A4, at den undlod at tage ansøgninger som sagsøgerens, der opfyldte kravene i henhold til stillingsopslaget, i betragtning. Ved det tredje anbringende gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet hverken den anfægtede afgørelse eller afgørelsen om at afvise sagsøgerens klage indeholder nogen angivelse af grundene til, at sagsøgerens ansøgning ikke blev imødekommet. Ved det fjerde anbringende gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 27 og 45 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) derved, at ansættelsesmyndigheden ikke foretog nogen sammenlignende bedømmelse af sagsøgerens og de øvrige ansøgers »fortjenester«. Ved det femte anbringende gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7 og af bilag I til vedtægten, idet ansættelsesmyndigheden besatte den pågældende stilling med en tjenestemand i lønklasse A5, selv om der var tale om en stilling som kontorchef, der kun ville kunne besættes med en tjenestemand i lønklasse A3. Ved det sjette anbringende gør sagsøgeren gældende, at Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988 om ændring af fremgangsmåden ved besættelse af mellemliderstillinger, på grundlag af hvilken den omtvistede udnævnelse skete, er retsstridig, da det efter denne afgørelse ikke er nødvendigt ved stillingsopslaget at fastsætte, hvilken lønklasse den pågældende stilling skal indplaceres i, idet bestemmelse herom kan træffes efter, at udvalget og ansættelsesmyndigheden har fået kendskab til ansøgningerne til stillingen.
- 28 Retten finder, at der bør ske en undersøgelse af de sidste fem anbringender i sagen under ét.

Det andet anbringende: afgørelse i strid med stillingsopslaget

- 29 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har handlet i strid med stillingsopslaget, der satte de grænser, som Kommissionen selv opstillede med henblik på en sammenlignende bedømmelse af ansøgernes »fortjenester«, idet Kommissionen traf bestemmelse om en indskrænkning af den personkreds, der kunne komme i betragtning ved besættelsen af den omtvistede stilling, ved kun at inddrage tjenestemænd i lønklasse A5 og A4, selv om stillingen i henhold til stillingsopslaget også kunne søges af tjenestemænd i lønklasse A3. Det var en følge af denne fremgangsmåde fra ansættelsesmyndighedens side, at der ikke skete nogen bedømmelse af sagsøgerens ansøgning som sådan og en sammenlignende bedømmelse af henholdsvis sagsøgerens »fortjenester« og bedømmelsesrapporter og de øvrige ansøgere.
- 30 Sagsøgeren anfører på dette grundlag, at Kommissionen har handlet uden for de retlige rammer, som den selv fastlagde ved stillingsopslaget, jf. Rettens dom af 3. marts 1993 (sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147).
- 31 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at den ikke af sagsøgeren har forlangt, at denne skulle være i besiddelse af særlige kvalifikationer, der ikke fremgik af stillingsopslaget, og at det derfor savner grundlag for sagsøgeren at henvise til dommen i sagen Booss og Fischer mod Kommissionen. Den omstændighed, at der træffes bestemmelse om, at en stilling skal indplaceres i en lavere lønklasse end lønklasse A3, er ikke udtryk for en ændring af de objektive betingelser, der er fastsat i det pågældende stillingsopslag. Ved sin beslutning om at indplacere stillingen i lønklasse A5 handlede Kommissionen inden for de retlige rammer, som den fastlagde ved stillingsopslaget, idet der heri henvistes til den fremgangsmåde ved besættelse af stillinger, der blev fastsat i Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988, hvorefter »stillinger som chef for en administrativ enhed opslås til besættelse i lønklasse A3, A4 og A5 ... [og] indplaceres i lønklasse A3, A4 eller A5«. Det er i øvrigt åbenbart, at stillingsopslaget ved at angive, at den pågældende stilling ville blive indplaceret i enten lønklasse A3, A4 eller A5, ikke blandt de »objektive betingelser« kunne indeholde nogen betingelse om, at kun tjenestemænd i lønklasse A3 ville kunne blive udnævnt i stillingen.

Det tredje anbringende: tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 32 Sagsøgeren har gjort gældende, at ansættelsesmyndighedens afgørelse af 3. maj 1993 ingen begrundelse indeholder overhovedet, og at Kommissionen ikke afhjalp denne begrundelsesmangel i sit svar på sagsøgerens klage. Kommissionen henviste blot generelt til indholdet af fremgangsmåden ved besættelse af ledige stillinger uden at angive de kriterier, der var blevet lagt til grund med henblik på at vurdere ansørgernes kvalifikationer og erfaring i forbindelse med den sammenlignende bedømmelse af »fortjenesterne«.
- 33 Sagsøgeren anfører på dette grundlag, at Kommissionen dermed ikke gav ham mulighed for at bedømme de kriterier, som Kommissionen lagde til grund med henblik på at vurdere ansørgernes kvalifikationer og erfaring i forbindelse med den sammenlignende bedømmelse af »fortjenesterne«, således at sagsøgeren ikke var i stand til at vurdere, hvorvidt den anfægtede afgørelse måtte anses for berettiget. Sagsøgeren henviser herved til, at Kommissionen i punkt 34 og 38 i svarskriftet har erkendt, at »grundlaget for ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning udelukkende var, at sagsøgeren var indplaceret i en højere lønklasse end den, som det var blevet besluttet at indplacere den pågældende stilling i«, selv om det i stillingsopslaget var angivet, at den omtvistede stilling også kunne søges af tjenestemænd i lønklasse A3.
- 34 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at det fremgår af retspraksis, at en afgørelse om ikke at imødekomme en ansøgning til en stilling er tilstrækkeligt begrundet, når afgørelsen indeholder en angivelse af »de legale betingelser, som ifølge vedtægten gælder for en korrekt gennemførelse af proceduren« (Rettens dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63, præmis 21, af 12.2.1992, sag T-52/90, Volger mod Parlamentet, Sml. II, s. 121, præmis 36, og af 24.2.1994, sag T-108/92, Caló mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 213, præmis 34 og 35).
- 35 Kommissionen anfører nærmere, at den detaljeret redegjorde for de forskellige faser af proceduren med henblik på besættelsen af den pågældende stilling og oplyste, at »det blev besluttet at indplacere stillingen i stillingsgruppe A5/A4, dvs. en lavere stillingsgruppe end klagerens«, og at »den omstændighed, at en ansøger til en stilling som chef for en administrativ enhed er indplaceret i lønklasse A3, på ingen måde er afgørende og ikke kan begrunde, at stillingen nødvendigvis skal indplaceres i lønklasse A3, når den administrative enheds betydning konkret ikke kan

begrunde dette«. Endelig anførte Kommissionen, at »institutionen hvad angår udnævnelser og placering af tjenestemænd råder over vide skønsmæssige beføjelser inden for de rammer, der følger af, at institutionen ikke må udøve disse beføjelser på åbenbart fejlagtig måde, at den skal iagttage princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, at den ikke må udøve sine beføjelser til uvedkommende formål, og at den skal træffe afgørelse inden for de retlige rammer, der er fastlagt i stillingsopslaget«.

- 36 Kommissionen gør på dette grundlag gældende, at sagsøgeren på uddybende måde fik meddelelse om grundene til den manglende imødekommelse af hans ansøgning, således at han rådede over tilstrækkelige oplysninger til at kunne vurdere, om den manglende imødekommelse af hans ansøgning var berettiget, og til at kunne bedømme, om det ville være på sin plads at anlægge sag ved Retten.
- 37 Endelig anfører Kommissionen, at sagsøgeren ikke med føje kan gøre gældende, at begrundelsen til afgørelsen ikke indeholdt oplysninger om de kriterier, der blev lagt til grund med henblik på at vurdere ansøgernes kvalifikationer og erfaring i forbindelse med den sammenlignende bedømmelse af »fortjenesterne«, idet sagsøgeren som følge af sin lønklasse ikke kunne blive inddraget i den sammenlignende bedømmelse af »fortjenesterne«, der var begrænset til at omfatte ansøgere i lavere lønklasser end lønklasse A3.

Det fjerde anbringende: tilsidesættelse af vedtægtens artikel 27 og 45

- 38 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat vedtægtens artikel 27 og 45 derved, at den undlod at foretage en sammenlignende bedømmelse af henholdsvis sagsøgerens og de øvrige ansøgernes »fortjenester«. Kommissionen undlod dermed at inddrage de mest erfarne tjenestemænd, som den ved stillingsopslaget havde opfordret til at indgive ansøgning.

- 39 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at den i sagen ikke foretog en bedømmelse af sagsøgerens »fortjenester«, fordi den havde besluttet, at stillingen skulle indplaceres i en lavere lønklasse end sagsøgerens.

Det femte anbringende: tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, stk. 1, og af bilag I til vedtægten

- 40 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat vedtægtens artikel 7 og bilag I til vedtægten ved at foretage den pågældende udnævnelse i en stilling som chef for en administrativ enhed, idet en sådan stilling svarer til en stilling som kontorchef i den i bilag I forudsatte betydning. Det er efter bilag I et krav, at en sådan stilling indplaceres i lønklasse A3, og ikke i lønklasse A5 eller A4. Kommissionen ophævede dermed på grundlag af sin afgørelse af 19. juli 1988 sammenhængen mellem den pågældende stilling og den pågældende lønklasse, hvorfor den nævnte afgørelse allerede af denne grund er retsstridig.

- 41 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at selv om stillingsbetegnelsen kontorchef svarer til lønklasse A3, gælder det, at en stilling som chef for en administrativ enhed ikke nødvendigvis svarer til stillingsbetegnelsen kontorchef. I bilag II til Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988, der blev vedtaget på grundlag af vedtægtens artikel 5, stk. 4, andet afsnit, hedder det, at stillinger som chef for en administrativ enhed kan svare til enten stillingsbetegnelsen kontorchef eller stillingsbetegnelsen ekspeditionssekretær. Det er således ikke i alle tilfælde stillingsbetegnelsen kontorchef, der svarer til opgaverne som chef for en administrativ enhed.

- 42 Kommissionen anfører, at dens afgørelse af 19. juli 1988 er i overensstemmelse med vedtægten, idet det fremgår af retspraksis, at selv om vedtægtens artikel 5, stk. 4, andet afsnit, opstiller en forpligtelse for institutionerne til at træffe nærmere bestemmelse om de opgaver, der skal være forbundet med de enkelte stillingsbetegnelser, følger det ikke heraf, at institutionerne skal fastlægge arten af disse opgaver forskelligt (Domstolens dom af 28.9.1983, forenede sager 193/82-198/82, Rosani m.fl. mod Rådet, Sml. s. 2841). Kommissionen gør på dette grundlag gældende, at ensartede opgaver som chef for en administrativ enhed kan udføres af tjenestemænd henhørende under to forskellige stillingsbetegnelser.

Det sjette anbringende: retsstridigheden af Kommissionens afgørelse af 19. juli 1988

- 43 Sagsøgeren har gjort gældende, at afgørelsen af 19. juli 1988 ligeledes er retsstridig derved, at det først er efter, at stillingsopslaget er blevet offentliggjort, og efter, at udvalget har taget nærmere stilling til spørgsmålet om ansøgernes kvalifikationer, at udvalget træffer bestemmelse om, hvilken lønklasse den pågældende stilling bør indplaceres i. Efter denne fremgangsmåde er det således muligt at få kendskab til indholdet af ansøgningerne for derefter retsstridigt at tilpasse den pågældende stillings indplacering til den lønklasse, som den ansøger, der allerede er blevet valgt, er indplaceret i.
- 44 Sagsøgeren anfører på dette grundlag, at afgørelsen strider mod vedtægtens artikel 7, 27 og 45 og mod bilag I til vedtægten, der fastlægger sammenhængen mellem stillingsbetegnelserne og stillingsgrupperne inden for hver kategori.
- 45 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at udvalget i praksis først tager stilling til spørgsmålet om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skal indplaceres i, idet udvalget først derefter bedømmer ansøgernes kvalifikationer og egnethed. Der er ingen uoverensstemmelse med denne praksis hos udvalget og punkt 3.2 i afgørelsen af 19. juli 1988, hvoraf det ikke fremgår, at udvalget først skal undersøge ansøgernes kvalifikationer og egnethed og derefter spørgsmålet om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skal indplaceres i. Det fremgår alene af punkt 3.2, at udvalget ved sin udtalelse skal tage stilling til begge spørgsmål.
- 46 Under alle omstændigheder fremgår det af udvalgets udtalelse, at det under sit møde den 18. marts 1993 efter at have hørt vicegeneraldirektøren for udviklings-spørgsmål »i første række [drøftede] spørgsmålet om, hvilken lønklasse stillingen burde indplaceres i, ... og udvalget konkluderede, at stillingen burde indplaceres i lønklasse A5/A4«. Det hedder endvidere i udtalelsen, at det var »i overensstemmelse med denne opfattelse«, at udvalget foretog en bedømmelse af ansøgningerne fra to tjenestemænd i lønklasse A5.

- 47 Afgørelsen om den pågældende stillings indplacering i lønklasse blev truffet før vurderingen af ansøgningerne, således som det er et krav efter retspraksis, idet ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at træffe bestemmelse om, hvilken lønklasse en stilling som chef for en administrativ enhed skal indplaceres i, på grundlag af stillingens betydning og uden inddragelse af kvalifikationerne hos den eventuelle ansøger eller de eventuelle ansøgere (Rettens dom af 9.2.1994, sag T-82/91, Latham mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 61, præmis 46). Dette krav ville ikke være iagttaget, såfremt ansættelsesmyndigheden først havde inddraget sagsøgerens kvalifikationer og erfaring for, efter at have valgt ham, i overensstemmelse hermed derefter at træffe bestemmelse om, at stillingen skulle indplaceres i sagsøgerens lønklasse.

Rettens bemærkninger

- 48 Det bemærkes indledningsvis, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at ansættelsesmyndigheden i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, er forpligtet til at foretage en sammenlignende bedømmelse af ansøgernes »fortjenester« inden for de retlige rammer, som den selv har fastlagt ved stillingsopslaget (jf. herved Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099, præmis 26, og af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 19).
- 49 Det fremgår navnlig af udvalgets udtalelse og af svaret på sagsøgerens klage, at det kriterium, der lå til grund for ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning, var den lønklasse, som det var blevet besluttet at indplacere den pågældende stilling i, og som var en lavere lønklasse end sagsøgerens.
- 50 Det bemærkes herved, at dette kriterium ikke som sådan var angivet i stillingsopslaget, idet dette isoleret set gav grundlag for en indplacering af stillingen i enten lønklasse A3, lønklasse A4 eller lønklasse A5.

51 Det må herefter fastslås, at ansættelsesmyndigheden ved at træffe bestemmelse om indplacering af den pågældende stilling i lønklasse A5 eller A4, således at ansøgninger fra tjenestemænd i lønklasse A3 ikke kunne komme i betragtning, har handlet i strid med stillingsopslaget i form af, at der blev opstillet et krav, som ikke var angivet heri, nærmere bestemt et krav om, at ansøgere ikke måtte være indplaceret i lønklasse A3. Ansættelsesmyndigheden undlod herved at foretage en sammenlignende bedømmelse for så vidt angår sagsøgerens »fortjenester«, jf. vedtægtens artikel 45, hvilket Kommissionen da også har erkendt.

52 Til støtte for sin afgørelse har Kommissionen henvist til sin afgørelse af 19. juli 1988, hvorefter, jf. punkt 3.1, »stillinger som chef for en administrativ enhed opslås til besættelse i lønklasse A3, A4 og A5«, og, jf. punkt 3.2, »stillinger som chef for en administrativ enhed indplaceres i lønklasse A3, A4 eller A5«. Det fremgår således af denne afgørelse, at de pågældende stillinger kan opslås på én gang til besættelse i lønklasse A3, A4 og A5, selv om de kun kan indplaceres i en enkelt af disse lønklasser.

53 I modsætning til det af sagsøgeren anførte finder Retten, at der intet er til hinder for, at stillinger som chef for en administrativ enhed indplaceres i enten lønklasse A3, A4 eller A5, alt efter betydningen af de opgaver, der er tillagt den pågældende administrative enhed. Vedtægtens artikel 7 og bilag I til vedtægten opstiller således intet krav om, at stillinger som chef for en administrativ enhed altid skal indplaceres i lønklasse A3. Det er med rette, at Kommissionen har gjort gældende, at kravet om overensstemmelse mellem stilling og lønklasse ikke indebærer en forpligtelse for institutionerne til at fastlægge arbejdsområderne for hver stillingsbetegnelse på samme måde (dommen i sagen Rosani m.fl. mod Rådet, a.st.). Kommissionen har derfor med føje på dette grundlag antaget, at identiske arbejdsopgaver i stillinger som chef for en administrativ enhed kan varetages af tjenestemænd henhørende under forskellige stillingsbetegnelser, i dette tilfælde nærmere bestemt ekspeditionssekretærer og kontorchefer.

54 Derimod må »opslag af stillingerne til besættelse i lønklasse A3, A4 og A5«, jf. punkt 3.1 i afgørelsen af 19. juli 1988, indebære, at der træffes bestemmelse om den pågældende stillings indplacering efter, at ansøgningerne er indgivet, på grundlag af

fremgangsmåden i punkt 3.2 i afgørelsen af 19. juli 1988. I henhold til denne bestemmelse gælder det, at »efter at have hørt vedkommende generaldirektør afgiver Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser udtalelse om:

- ansøgernes kvalifikationer og egnethed til at udøve opgaverne som chef for en administrativ enhed

- hvilken lønklasse stillingen bør indplaceres i under hensyntagen til den betydning, som den administrative enhed konkret har, når henses til dens arbejdsopgaver og/eller størrelse«.

55 Det må fastslås, at den rækkefølge, som de to led af bestemmelsen optræder i, navnlig for så vidt de er en del af de regler, som angiver en for ansættelsesmyndigheden forpligtende procedure, giver anledning til den formodning, at udvalget først afgiver udtalelse om ansøgernes kvalifikationer og egnethed til at udøve opgaverne som chef for den administrative enhed, således at udvalget først derefter tager stilling til spørgsmålet om, hvilken lønklasse stillingen bør indplaceres i, under hensyntagen til den betydning, der konkret må tillægges den pågældende administrative enhed.

56 Det savner i denne forbindelse grundlag for Kommissionen at gøre gældende, at den rækkefølge, som de to led af bestemmelsen optræder i, er uden betydning, så meget mere når henses til, at det i udvalgets udtalelse hedder, at dette tog en række indkomne ansøgninger til efterretning, hvorefter udvalget først foretog en bedømmelse af »ansøgningerne fra hver af [ansøgerne og gennemgik] deres personlige aktmapper«, således at det først var derefter, at udvalget undersøgte spørgsmålet om, hvilken lønklasse den pågældende stilling burde indplaceres i (jf. ovenfor præmis 3).

57 Det må herefter fastslås, at udvalget tog stilling til spørgsmålet om stillingens indplacering i lønklasse efter at være blevet gjort bekendt med ansøgernes ansøgninger og personlige aktmapper.

- 58 Det bemærkes herved, at Kommissionen selv har fremhævet, at det efter retspraksis er et krav, at afgørelsen vedrørende en ledig stillings indplacering i lønklasse skal træffes før vurderingen af ansøgningerne, idet ansættelsesmyndigheden er forpligtet til at træffe bestemmelse om den pågældende stillings indplacering i lønklasse på grundlag af stillingens betydning og uden inddragelse af ansøgerens eller ansørgernes kvalifikationer (dommen i sagen Latham mod Kommissionen, a.st., præmis 46).
- 59 Ved at gå frem på den nævnte måde har Kommissionen undergravet den objektive karakter, som en afgørelse vedrørende en ledig stillings indplacering i lønklasse skal have, idet udvalget og ansættelsesmyndigheden havde kendskab til ansørgernes identitet og personlige aktmapper på det tidspunkt, hvor de traf bestemmelse om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skulle indplaceres i, hvorved udvalget og ansættelsesmyndigheden måske ikke længere var i besiddelse af den objektivitet, der er nødvendig for, udelukkende ud fra tjenstlige hensyn, at træffe en afgørelse herom.
- 60 Det må herefter fastslås, at afgørelsen af 19. juli 1988 er retsstridig derved, at den gør det muligt at træffe afgørelse om en ledig stillings indplacering i lønklasse på et tidspunkt, hvor udvalget og ansættelsesmyndigheden har kendskab til de pågældende ansørgeres identitet og personlige aktmapper.
- 61 Det bemærkes, at Kommissionen ikke heroverfor med føje kan henvise til, at Retten i sin dom i sagen Volger mod Parlamentet (a.st., præmis 20) udtalte, at en samtidig offentliggørelse af et internt stillingsopslag og et opslag om overflyttelse mellem institutionerne ikke strider mod den prioritetsorden, der er fastlagt i vedtægtens artikel 29, stk. 1. Mens der i sagen Volger mod Parlamentet ikke for Retten forelå oplysninger om, at ansøgninger indgivet med henblik på overflyttelse mellem institutionerne skulle være blevet nærmere vurderet, før det viste sig, at de interne procedurer ikke havde gjort det muligt at besætte den pågældende stilling, foreligger der i denne sag oplysninger, der understøtter, at udvalget fik kendskab til ansørgernes ansøgninger og personlige aktmapper før afgørelsen om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skulle indplaceres i.
- 62 Tilsvarende kan Kommissionen heller ikke til støtte for lovligheden af den ved afgørelsen af 19. juli 1988 fastlagte fremgangsmåde ved besættelse af mellemleder-

stillinger med føje påberåbe sig det hensyn til hurtige afgørelser, der er nævnt i betragtningerne hertil. Det er rigtigt, at en fastsættelse i stillingsopslaget af den lønklasse, den pågældende stilling skal indplaceres i, forsinker proceduren ved at forudsætte, at udvalget mødes, og at Kommissionen træffer en afgørelse, før stillingsopslaget offentliggøres, men hensynet til hurtige afgørelser kan ikke begrunde en afsvækning af den nødvendige objektivitet og af den fornødne uafhængighed i forbindelse med Kommissionens afgørelse om, hvilken lønklasse den pågældende stilling skal indplaceres i.

- 63 Det følger heraf, at da den anfægtede afgørelse blev truffet på grundlag af en retsstridig procedure, må også denne afgørelse anses for retsstridig.
- 64 Det må herefter fastslås, at den anfægtede afgørelse er blevet truffet i strid med stillingsopslaget og på grundlag af en retsstridig procedure.
- 65 Følgelig må der gives sagsøgeren medhold, uden at det er fornødent at undersøge det første anbringende.

Sagens omkostninger

- 66 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgeren har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, hvorfor Kommissionen bør dømmes til at betale samtlige disse.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Kommissionens afgørelse af 3. maj 1993 om ikke at imødekomme sagsøgerens ansøgning om at blive udnævnt i stillingen som chef for den administrative enhed »Sundhed — AIDS-bekæmpelse« samt de hermed forbundne afgørelser om denne stillings indplacering i lønklasse A5/A4 og om herefter at udnævne D. Dellicour i stillingen annulleres.

- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Lenaerts

Schintgen

Lindh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. maj 1995.

H. Jung

Justitssekretær

K. Lenaerts

Afdelingsformand